

52. Hogyne dicsérném az Istent...

Maestoso

1. Hogy-ne di-csér-ném az Is - tent Zen - ge - de - ző é - nek - kel,
Ki dol - gá-ban oly bölcs, oly szent, És jól tesz min-de - nek - kel!

Min - den ál - dás, bő - ség Aty - ja, Ö - rök jó - ság, sze - re - tet,

Ki en - gem böl - csen ve - zet, És hű szí - vét hoz - zám hajt - ja...

Min - den el - hagy, el - fe - led, Is - ten vég nél - kül sze - ret.

2. Mint ahogy a sas kicsinyét Szárnyával betakarja,
Engem is befedez, megvéd Az Úr hatalmas karja.
Már anyám öletől kezdve, Midőn életet adott,
Áldásit, mint harmatot Reám böven hintette...
Minden elhagy, elfeled, Isten vég nélkül szeret.

3. Nem kímélte szent Fiát sem Igaz szeretetében,
Kárhozatból, hogy kimentsen, Odaadta én értem.
Nagy az Isten szent kegyelme, Melynek csodás mélyére,
Bármint kutat, nem ér le Az emberi véges elme...
Minden elhagy, elfeled, Isten vég nélkül szeret.

4. Ha a szenvedés szememből Fájó könnyeket fakaszt,
Segítséget küld a mennyből, S jókor elfordítja azt.
Ború után az ég derül; És a dermesztő telet
Felváltja a kikelet, S szív éled, újra örül...
Minden elhagy, elfeled, Isten vég nélkül szeret.

5. Mindennap megújul rajtam, Atyám, nagy szereteted;
Hogyne zengne néked ajkam Hálát és dicséretet!
Te vagy az én boldogságom! Összeteszem két kezem
Hő imára, Istenem; Minduntalan hozzád vágyom,
Míg ott fent szól énekem Megdicsőült nyelveken.